

- העותרים :
1. ג'ואד סיאם
 2. סלים סיאם
 3. מוסה חליל עבאסי
 4. אחמד לוטפי סיאם
 5. מוסטפא סיאם
 6. סאלח חסן דיאב
 7. מאזן עודה
 8. נדאל אבו דיאב
 9. אברהים שח'שיר
 10. האגודה לזכויות האזרח בישראל

ע"י ב"כ עוה"ד מיכל פומרנץ ו/או קרן צפריר ואח'
מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
ת"ד 34510, ירושלים 91000
טל : 02-6521218 פקס : 02-6521219

נ ג ד -

- המשיבים :
1. ממשלת ישראל
 2. שר הבינוי והשיכון, מר אריאל אטיאס
 3. השר לביטחון פנים, מר יצחק אהרונוביץ
 4. משטרת ישראל

כולם באמצעות פרקליטות המדינה,
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל : 02-6466590 פקס : 02-64667011

5. הרב יצחק כהן ואח'

ע"י עו"ד צבי אגמון ו/או אלעזר נחלון ואח'
הגן הטכנולוגי, בניין 1, כניסה ג', מלחה, ירושלים
טל : 02-5607607 פקס : 02-5639948

תגובה מטעם העותרים לתגובות מטעם המשיבים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 6.5.2012, מתכבדים העותרים להגיש תגובה מטעמם לתגובות המשיבים לעתירה, כדלקמן :

1. עניינה של עתירה זו בקיומה של מדיניות בלתי-חוקית, בלתי סבירה, מפלה ומסכנת חיי אדם, אשר במסגרתה מאובטחים המתחמים היהודים בירושלים המזרחית על-ידי מאבטחים פרטיים, המועסקים על ידי חברות פרטיות, שזכו במכרז מטעם משרד הבינוי והשיכון.
2. במסגרת העתירה, העותרים מבקשים כי מערך אבטחה פרטית זה יבוטל, וכי הסמכויות לאבטחת המתחמים היהודים בירושלים המזרחית יועברו ממשרד הבינוי והשיכון בחזרה לידי משטרת ישראל.
3. כפי שיפורט להלן, עמדות המשיבים, כפי שמתבטאות בתגובה מטעם המשיבים 1-4 מיום 8.1.2012 (להלן: "תגובת המדינה") ובתגובה מטעם המשיבים 5-11 מיום 29.3.2012, מתעלמות מחלק ניכר מטענות העותרים שהוצגו בעתירה, הנוגעות לפגמים מהותיים

במדיניות נשוא עתירה זו. כמו כן, המשיבים מציינים מצג עובדתי אשר כלל אינו משקף את פעילות המאבטחים בפועל ואת השפעתה על המציאות היומיומית בירושלים המזרחית.

יחסם של המאבטחים כלפי התושבים הפלסטינים

4. תגובות המשיבים, בדומה להחלטה להעביר את סמכויות השמירה על המתחמים היהודים בירושלים המזרחית לידי מאבטחים פרטיים, מתעלמות מההשלכות החמורות של העברת הסמכויות האמורות על חייהם של התושבים הפלסטינים בירושלים המזרחית.

5. כך, תגובות המשיבים אינן מתייחסות לתשתית העובדתית הרחבה המופיעה בעתירה בנוגע לחיכוך הרב בין המאבטחים לאוכלוסייה הפלסטינית ולפגיעה היומיומית הנוצרת עקב כך באורח חייהם של הפלסטינים ובזכותם לחיים ושלמות הגוף (ראו פסקאות 67-77 ו-137-143 לעתירה). המשיבים כלל אינם מתייחסים לעדויות התושבים הפלסטינים המצורפות לעתירה (נספחים ת/2-15 לעתירה), מהן עולות שלל דוגמאות להתערבות המאבטחים באירועים שאינם בעלי אופי ביטחוני. עמדתה של המדינה בנושא זה מתמצית במספר פסקאות קצרות בנוגע להיבטים נקודתיים בלבד (פסקאות 66-69 לתגובת המדינה), על בסיסם היא טוענת באופן גורף ולקוני כי "המאבטחים אך מבצעים את תפקידם" (פסקה 69), וכי אין בסיס לטענות העותרים בדבר הפגיעה בשלומם של התושבים הפלסטיניים (פסקה 70).

6. כמו כן, תגובות המשיבים אינן מתייחסות לטענה, שהחלטה בדבר הקמת מערך אבטחה פרטית לאבטחת המתחמים היהודיים לוקה בחוסר סבירות קיצוני. זאת, נוכח אי-שקילות טובתם וזכויותיהם של התושבים הפלסטינים במסגרת מכלול השיקולים, ונוכח קבלת ההחלטה מבלי שנסקלו חלופות אפשריות אחרות, המביאות להגשמת המטרה של הגנה על כלל התושבים בירושלים המזרחית, והפוגעות במידה פחותה בתושבים הפלסטינים (ראו פסקאות 168-171 לעתירה).

7. תגובת המדינה אף אינה מתייחסת מהותית לפגיעה בזכות התושבים הפלסטינים לשוויון, הנוצרת נוכח אפיונם הלכה למעשה כאל איום וסיכון פוטנציאלי (ראו פסקאות 44-45, 144-146 לעתירה, ומנגד פסקה 63 לתגובת המדינה). הצורך להגן על חיי המתנחלים, צורך שהעותרים אינם כופרים בו, אינו יכול להצדיק הגדרת פלח אוכלוסייה אחד כמוגן על חשבון הגדרת פלח אוכלוסייה שלם אחר כאויב. ודוק, נוכח החיכוך הרב בין המאבטחים לתושבים הפלסטינים, כמצוין לעיל, ונוכח פעילותם ונוכחותם של המאבטחים במרחב הפלסטיני, ולא רק בפתחי המתחמים היהודיים, כפי שיפורט בהמשך, הרי שאפיון כלל התושבים הפלסטינים, לרבות ילדיהם, כאיום, גורר השלכות ממשיות על היחס אותו הם סופגים.

הפרטת תפקיד המשטרה בשמירה על הביטחון והסדר

8. כפי שצוין בעתירה, ההפרטה הפסולה הטמונה בהעברת סמכויות האבטחה במתחמים היהודים לידי ידיים פרטיות מתבטאת בשני מישורים: נסיגת המשטרה מאחריות על שמירה על הביטחון והסדר, ומתן סמכויות שיטור בידי מאבטחים פרטיים.

9. באשר למישור הראשון, בעתירה תוארו מקרים בהם המשטרה נמנעת מלהגיע לאירועים אלימים בירושלים המזרחית או מגיעה באיחור רב, ומותירה את המאבטחים להתמודד לבד

עם האירוע, וכן מקרים בהם המשטרה מגיעה אך אינה מתערבת, ומתירה למאבטחים להמשיך לפעול, לרבות תוך שימוש בירי בנשק חם (פסקאות 47-52 לעתירה, וכן נספחים ת/5, ת/9, ת/10). פרט לטענה בעלמא כי המשטרה אינה מתנערת מאחריותה (פסקה 28 ו-39 לתגובת המדינה), הרי שאין מצד המדינה כל התייחסות לתשתית העובדתית המוצגת על ידי העותרים כי בפועל אין זה המצב. באשר לדו"ח האירועים אליו מתייחסת המדינה (נספח ע/12 לעתירה), וטענתה כי יש בכך להראות כי אירועים המצריכים חריגה מסמכויות המאבטחים מועברים לטיפול המשטרה (פסקה 39 לתגובת המדינה), הרי כל שיש בכך להראות הוא כי בחלק מהמקרים (ואפילו לא בכלם), המאבטחים אכן קוראים למשטרה. אך כפי שמתואר בעתירה, מכאן ועד להגעת המשטרה או להתערבותה הדרך ארוכה.

10. יתרה מכך, טענת המדינה כי הסתייעות המשטרה במאבטחים דומה להסתייעות המשטרה באזרחים בהתאם לסעיף 20 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (פסקה 39 לתגובת המדינה), גובלת באבסורד. ענייננו כאן בהסתייעות המשטרה בכוח חמוש ומאומן, היורה נשק חם, לצורך שמירה על הסדר הציבורי. כך, בסעיף 4(ב) לנהל משטרת ישראל מספר 90.029.284 – "הנחית היחידה לאבטחת מתחמים במזרח ירושלים" (נספח ע/8 לעתירה) – נקבע כי המאבטחים יהיו מכפיל כוח לפח"ע. ברי, כי מצב זה אינו חוסה תחת סעיף 20 לפקודה.

11. באשר למישור השני, הרי ניסיון המשיבים לצייר את פעילות המאבטחים בירושלים המזרחית כפעולות סטטיות ופסיביות בלבד שאינן פעולות שיטור (פסקאות 31, 36, 48-54 לתגובת המדינה, פסקאות 6 ו-79-73 לתגובת המשיבים 5-11) חוטא למציאות ומציג את פעולת המאבטחים באופן מטעה.

12. ראשית, וכפי שאף מקובל על המשיבים, פעולות המאבטחים כוללות גם פעולות ליווי מאובטח ברחבי ירושלים המזרחית, ברגל וברכב (פסקאות 38 לתגובת המדינה ו-76 לתגובת המשיבים 5-11) וכן סיורים רגליים ופטרוולים יזומים (ראו סעיפים ב(4), ב(5) ו-ב(8) בהגדרת משימות ותפקידים בנספח א' – נספח שירותים למכרז מס' 3/2007, מתן שירותי אבטחה ושמירה במזרח ירושלים, משרד הבינוי והשיכון (נספח ע/9 לעתירה)). ברי, כי **פעולות אלו אינן פסיביות באופיין, ויש בהן אלמנטים של שימוש בכוח ושמירה על הסדר הציבורי, שהינן במובהק פעולות שיטור**. יתרה מכך, פעולות אלה, הנעשות על ידי המאבטחים ללא כל סמכות בחוק, יוצרות חיכוך רב בין המאבטחים לבין האוכלוסייה הפלסטינית. כפי שמתואר בעדותו של מר מוסה עבאסי (נספח ת/11 לעתירה):

"כשאחד מהמתנחלים יוצא מהתנחלות מלווים אותו עד אמצע הרחוב ונשארים עד שיעלם או שמישהו מגיע יוצאים לחכות לו כך באמצע הרחוב. כשהם נמצאים חמושים עם ביטחון עצמי רובם בגיל צעיר מגיעים אחרי צבא חושבים שיש להם סמכות של שוטר, כך שכשהם מדברים עם האנשים הם מתנהגים כמו שוטרים, ולפעמים סוגרים את הרחוב על מנת לתת לרכבי האבטחה או המתנחלים כניסה מהירה למתחם".

13. לפעולות ליווי ופטרול שגרתיות אלו מתלוות, כמצוין לעיל, פעולות אקטיביות של המאבטחים ברחבי המרחב הפלסטיני לשמירה על הסדר, תוך שימוש לעתים בנשק חם (וראו פסקאות 52-53 ו-68-75 לעתירה), וכן שימוש בכוח כלפי התושבים גם שלא במסגרת "אבטחה סטטית" – כך, למשל, כלפי ילדים ברחוב (פסקאות 75-77 לעתירה) וכלפי מפגינים בשכונה (פסקה 74 לעתירה).

14. בנוסף, יצוין כי אף פעולות אבטחה בסביבתם הקרובה של המתחמים היהודים מהוות למעשה פעולות בגדר המרחב הפלסטיני ותוך חיכוך עם התושבים הפלסטינים, וזאת נוכח המרחב הגיאוגרפי בירושלים המזרחית וצפיפות הבתים.

פיקוח לקוי על עבודת המאבטחים

15. הפגמים המתוארים לעיל במערך האבטחה פרטית בירושלים המזרחית – הפגיעה בזכויות הפלסטינים וההפרטה הפסולה של סמכויות שיטור – מחריפים נוכח הפיקוח הלקוי על עבודת המאבטחים (וראו פסקאות 57-66, 101-102 לעתירה).

16. עמדת המדינה בדבר קיומו של "מערך פיקוח הדוק" על המאבטחים מתמצה בפעילות קצין התיאום והבקרה והקב"טים (פסקאות 18 ו-41 לתגובת המדינה, אליהם גם מפנים המשיבים 5-11 בפסקאות 160-162 לתגובתם).

17. באשר לפיקוח קצין התיאום והבקרה: המשיבים אינם מתמודדים עם טענות העותרים כי **פיקוח זה, בהגדרתו, מוגבל ככלל לבחינה בדיעבד בלבד של תקינות קבלת החלטות על ידי המאבטחים**. אף אם קצין התיאום והבקרה מבקר מספר פעמים בשטח ועורך ביקורות קבועות, הרי שנוכח אופי עבודת המאבטחים, הכוללת קבלת החלטות והפעלת שיקול דעת נרחב על-ידי המאבטחים ברמה יום-יומית ובאופן מיידי, ונוכח הפריסה הרחבה של המתחמים המאובטחים בכל רחבי ירושלים המזרחית, הרי שברוב המקרים – ובפרט באירועים הכוללים שימוש באלימות פיזית ונשק חם על ידי המאבטחים - קצין התיאום והבקרה לא יהיה נוכח בשטח בעת קבלת החלטות. יידוע והקפצה של הקצין אינה פותרת בעיה זו, לפחות למשך הזמן הראשוני.

18. ויודגש, כי חוסר היכולת לפקח בזמן אמת על פעילות המאבטחים אינהרנטית לסוג הפעולות אותם הם מבצעים ולשיקול הדעת הנרחב הנתון להם, וקשור קשר הדוק לאי החוקיות בהעברת סמכויות שיטור למי שאינו עובד ציבור (וראו פסקאות 213-216 לעתירה).

19. באשר לפיקוח הקב"טים: כפי שמציינים המשיבים, מדובר בפיקוח מטעם חברת האבטחה. פיקוח זה אמנם יכול להיות רלוונטי לבחינת קיום נהלים פנימיים של החברה, אבל ברי כי **אינו יכול להיחשב כחלק ממערך הפיקוח הציבורי על עבודת המאבטחים**. מדובר בחברת אבטחה פרטית עם אינטרסים משלה, אשר אינה מחויבת לשמירה על האינטרסים הציבוריים (וראו פסקאות 103-104 לעתירה).

הסמכת המאבטחים מכוח חוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, התשס"ה-2005

20. עמדת המדינה גורסת כי המאבטחים הפרטיים בירושלים המזרחית פועלים בהתאם לסמכויות שמקנה חוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, התשס"ה-2005 (להלן:

"החוק". תגובת המדינה מתעלמת מטענות העותרים, כי חוק זה כלל אינו יכול לשמש מקור הסמכה לפעילות המאבטחים בירושלים המזרחית, וזאת לאור תכליתו והסמכויות הכלולות בו (פסקאות 39, 221-232 לעתירה). מטרת החוק אינה הקניית סמכויות שיטור ושמירה על הסדר הציבורי במרחב לא-מוגדר, אלא הסדרת שמירה על ביטחון הציבור במקומות מסוימים המועדים לפעילות טרור, תוך מתן סמכויות מוגבלות בכניסה למתחמים סגורים ומגודרים בלבד ובנקודות בדיקה מסוימות.

21. כמתואר לעיל, פעולות המאבטחים, הכוללות פעולות ליווי ושימוש באלימות פיזית ונשק חם, שונות ונרחבות בהרבה ממטרות ומסמכויות מוגבלות אלו. אופי פעולות המאבטחים הפרטיים בירושלים המזרחית אינו דומה לפעולות מאבטח השומר על כניסה לקניון או למסעדה – הפעולות אשר עמדו בבסיס חקיקת חוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור.

22. עם זאת, במקום להתמודד עם טענות העותרים, המדינה טוענת כי למאבטחים מוקנות רק הסמכויות המנויות בחוק, וכי בעת ביצוע פעולות לגביהן אין להם סמכויות מכוח החוק – אפילו אם המדובר בפעולות שהינן חלק מהגדרת המשימה שלהם, כגון ליווי התושבים – הם פועלים רק מכוח הסמכויות הנתונות לאזרח רגיל (ראו פסקאות 36-39 לתגובת המדינה).

23. היעלה על הדעת לטעון כי מאבטח חמוש בשכר המלווה תושבים, בין אם ברכב משוריין ובין אם בליווי רגלי עם נשק שלוף, פועל רק מכוח סמכויותיו של אדם פרטי? ברי, כי עמדה מיתממת זו הינה בלתי סבירה בעליל. ויודגש, ענייננו כאן באבטחה חמושה ניידת, פעולה אשר ככלל, אזרח פרטי אינו רשאי לקיימה ללא הסמכה (וראו, בשינויים המתחייבים, ע"ם 9187/07 אורי לוזון נ' משרד הפנים (ניתן ביום 24.7.2008)).

24. אף מבחינת הפעלת סמכויות כלפי התושבים, הרי שאין זה סביר לחשוב שתושב בשכונה ידע להבחין מתי מאבטחים חמושים פועלים מכוח סמכויות מיוחדות בחוק ומתי הם נוהגים רק כאזרח מהשורה. כך, בפסק הדין של בית משפט נכבד זה בעניין חוקיות חיפושים "בהסכמה" שעורכת המשטרה (רע"פ 10141/09 אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 6.3.2012)), התייחס בית המשפט הנכבד לקושי של אזרחים להבין מתי בעלי סמכויות שיטור (במקרה ההוא, שוטרים) פועלים מכוח סמכויותיהם ומתי לאו:

"נוכח פערי הכוחות האינהרנטיים הטמונים ביחסים שבין המשטרה לאזרחים אין די בכך שהאדם מושא החיפוש מתבקש ליתן את הסכמתו לביצוע החיפוש כדי שהוא יידע כי נתונה לו הזכות לסרב לביצוע החיפוש וכדי שהסכמתו לביצוע החיפוש תיחשב להסכמה מדעת. ראשית, עצם בקשת ההסכמה לעריכת החיפוש אין משמעותה בהכרח כי לאזרח יש זכות לסרב לביצוע החיפוש.... שנית, ניתן להניח כי ככלל כאשר שוטר מבקש את הסכמתו של אדם לעריכת חיפוש יסבור אותו אדם כי השוטר פועל במסגרת סמכותו ולא ייטה לעמוד על זכויותיו. בנוסף לכך, ניתן להניח כי פעמים רבות, ובמיוחד אצל אזרחים נורמטיביים ושומרי חוק, עצם המפגש עם שוטר המבקש לערוך חיפוש בכליו, על גופו או בביתו של

אדם גורם לתחושות של מתח נפשי וחשש, שעלולות גם הן להביא לכך שהאדם יחשוש מלעמוד על זכויותיו; וזאת, אף אם אלה ידועות לו..” (פסקה 27 לפסק הדין של הנשיאה (בדימוס) ביניש, ההדגשות לא במקור).

25. ניתוח זה נכון ביתר שאת לגבי המאבטחים בירושלים המזרחית, אשר כפי העולה מעדויות התושבים המצורפות לעתירה, מעוררים יראה ופחד בקרב התושבים (וראו נספחים ת/2, ת/7, ת/11 לעתירה). היטיב לתאר זאת מר אליקים ניצני, מאבטח לשעבר ביחידת האבטחה של מזרח ירושלים, אשר בתצהירו שצורף לעתירה (נספח ת/1 לעתירה) ציין כי המאבטחים הונחו כי אין להם סמכויות שיטור, אך “מאידך, אמרו לנו כי על אף שאין בידינו סמכות לכך, אם נדבר באופן אסרטיבי מספיק – אנשים יציגו בפנינו תעודות זהות”.

26. ויודגש, כי נוכח ריבוי המשימות והתפקידים המוגדרים למאבטחים, החורגים מעבר לפעולת שמירה סטטית, ונוכח פעילות המאבטחים בפועל, כמתואר לעיל, **הרי שאין בחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור להוות מקור סמכות לפעולותיהם. משכך, הרי שפעולות אלו נעשות ללא כל הסמכה.**

27. בשולי הדברים יוער, כי אין בסיס לניסיון המשיבים 5-11 להפריז בהשלכות קבלת העתירה על כלל פעולות האבטחה בישראל (פסקאות 14 ו-165 לתגובת המשיבים 5-11). העותרים אמנם מוטרדים מהפרטת תפקידי המשטרה בתחומים שונים, אך אין זו עניינה של עתירה זו, המתמקדת בהפרטת שירותי המשטרה בירושלים המזרחית בלבד. טענת העותרים בנוגע לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור מסתכמת למעשה בכך שהסמכת המאבטחים מכוח החוק איננה הולמת את הסמכויות והתפקידים אותם מבצעים המאבטחים בירושלים המזרחית, השונים מהדוגמאות המובאות על ידי המשיבים.

העברת סמכות האבטחה של המתחמים היהודים בירושלים המזרחית למשרד הבינוי והשיכון

28. כאמור לעיל, העברת סמכות האבטחה של המתחמים היהודים בירושלים המזרחית לידי חברת אבטחה פרטית גוררת פגיעה יומיומית באורח חייהם ובזכויותיהם של התושבים הפלסטינים, וכן מהווה הפרטה פסולה של סמכויות שיטור. העברת סמכות האבטחה לידי ידיים פרטיות הינה פועל יוצא ומתחייב של העברת סמכות האבטחה לאחריות משרד הבינוי והשיכון, שכן המשרד איננו מחזיק בכוחות שיטור ואיננו עוסק בתפקידי אבטחה.

29. **נוכח תוצאות חמורות אלה, ובהעדר דיון ציבור מקיף בנוגע למשמעות והשלכות של צעד זה, מדובר בהחלטה בלתי סבירה באופן קיצוני.** על אחת כמה וכמה, כאשר כונסה ועדה ציבורית (“ועדת אורי אורי”) אשר דנה בנושא והמליצה באופן חד-משמעי על החזרת האחריות בנושאים אלו לידי המשרד לביטחון פנים ומשטרת ישראל.

30. כמצוין בעתירה, עסקינן בהעברת שטחי פעולה ממשרד למשרד לפי סעיף 31(ד) לחוק יסוד: הממשלה – פעולה שלטונית אשר איננה אמורה ואיננה יכולה להיעשות כלאחר-יד וללא קבלת החלטות מסודרת (וראו פסקאות 172-188 לעתירה).

31. באשר לטענת המשיבים, כי החלטת הממשלה למתן האחריות על אבטחת המתחמים היהודיים למשרד הבינוי והשיכון הינה מכוח סמכותה השיורית על פי סעיף 32 לחוק יסוד:

הממשלה, ולא מכוח סמכותה להעביר שטח פעולה ממשרד למשרד על פי סעיף 31 לחוק יסוד (פסקה 59-60 לתגובת המדינה, פסקה 184 לתגובת המשיבים 5-11), הרי שמדובר בטענה תמוהה.

32. ראשית, זוהי הפעם הראשונה שטענה מסוג זה נטענת בנוגע להחלטה האמורה. כך למשל, מר מלכיאל בלס, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (ייעוץ), בתגובתו לפניית ועדת אורי אור מיום 20.3.2005, ציין כי החקיקה הרלוונטית לשאלה איזה משרד ממשלתי צריך להיות אחראי על אבטחת המתחמים במזרח ירושלים, היא סעיף 31 לחוק יסוד: הממשלה. הוא אף הרחיב וציין כי "לא מן הנמנע כי בנסיבות מסוימות העברת תחום פעולה ממשרד ממשלתי מסוים למשרד אחר תיצור קושי משפטי" (נספח ד' לדו"ח ועדת אורי אור, אשר צורף כנספח ע/3 לעתירה, בעמ' 109 לנספחים). וכך גם לפי תשובת המשרד לביטחון פנים מיום 6.1.2011 לפניית האגודה לזכויות האזרח (נספח ע/37 לעתירה).

33. ובאופן מהותי יותר, הרי הטענה שלא מדובר בהעברת שטח פעולה ממשרד למשרד, אלא פעולה מכוח סמכות שיורית, למעשה מתיימרת לטעון כי סוגיית שמירה על ביטחון המתנחלים והמתחמים היהודיים בירושלים המזרחית "אינה מוטלת בדין על רשות אחרת". ודוקו, הרי שמירה על ביטחון הנפש והרכוש הינה בגרעין הגדרת תפקידי המשטרה (וראו סעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971). טענה שסמכות האבטחה בירושלים המזרחית לא הייתה בסמכות משרד כלשהי כמוה כטענה שבעת הקמת ישוב חדש, סמכות השיטור בישוב לא נתונה למשטרה כי מדובר ב"סוגיה חדשה".

34. אף לו היינו מקבלים את התיזה המשפטית החדשה של המדינה, לפיה המדובר בשימוש בסמכותה השיורית של הממשלה, ההחלטה דומה להחלטה להפקיד את המשרד לענייני דתות על מדיניות השאלת ספרי לימוד בבתי הספר, להפקיד את משרד התיירות על קביעת מיקומן של מערכות כיפת ברזל או את משרד החקלאות והכפר על אכיפת חוקי המגן וזכויות עובדים. המדינה משתבחת בתגובתה בכך שכל אירוע ירי עובר תחקיר מידי ומקיף של משרד הבינוי והשיכון (סעיף 42), ודומה שדי בכך כדי להזגים את אי החוקיות וחוסר הסבירות הקיצוני של ההחלטה.

לסיכום

35. החלטת הממשלה בדבר הקמת מערך אבטחה פרטי, ואופן הפעלתו בפועל, נוגדים את העקרונות שבבסיס שיטת הממשל במדינת ישראל, ופוגעים בזכויות האדם של התושבים הפלסטינים בירושלים המזרחית, כפי שתואר בהרחבה בעתירה.

36. הנחת המוצא לפיה "המשטרה אינה מסוגלת" לבצע את תפקידה אינה יכולה להתקבל. הפתרון לקשיים הביטחוניים שבהגנה על ההתנחלויות בירושלים המזרחית איננו יכול ואיננו צריך להימצא בהתפרקות המשטרה מסמכויותיה ומאחריותה, אלא להיפך: בבחינת הדרכים החוקיות אשר באמצעותן יתאפשר למשטרה לבצע את תפקידה.

37. למצער, תגובות המשיבים אינן מתמודדות עם טענות עקרוניות אלו, ואין בהן בכדי לעמוד בנטל הכבד הדרוש להצדיק מדיניות פסולה זו.

38. מכל הטעמים האלה, בהצטרף לטעמים שנפרסו בעתירה, יתבקש בית המשפט הנכבד ליתן צו על תנאי כמבוקש בראש העתירה.

2 ספטמבר 2012

נסרין עליאן, עו"ד
ב"כ העותרים